

16 Ιουλίου 1991

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Χ' ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5457.)

5 Ποινή — Απειλή βιαιοπραγίας κατά παράβαση του άρθρου 91 (γ),
κοινή επίθεση κατά παράβαση του άρθρου 242, δημόσια εξύβριση
κατά παράβαση του άρθρου 99, και ανησυχία κατά παράβαση του
10 άρθρου 95 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154 — Παρόμοιο αδίκημα
ελήφθη υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής αναφορικά με τον εφε-
σείοντα ο οποίος είχε επίσης και προϋστορία τριών προηγούμενων
καταδίκων για αδικήματα παρόμοιας φύσης — Συντρέχουσες ποι-
νές φυλάκισης τεσσάρων μηνών στην πρώτη κατηγορία τριών
15 μηνών στη δεύτερη και διαταγή για ενεργοποίηση προηγούμενης
ποινής φυλάκισης.

15 Ο περί της Υφ' όρον Αναστολής της Εκτελέσεως Ποινής Φυλάκισεως
εις Ωρισμένας Περιπτώσεις Νόμος τους 1972 (Νόμος 95/72) άρθρο
4 (1) — Εξουσία λήψης μέτρων υπό του Δικαστηρίου αναφορικά
με ανασταλείσαν ποινήν σε περίπτωση καταδίκης για άλλο αδική-
μα — Συνέπειες παράβασης των όρων αναστολής — Το θέμα της
αναστολής ποινής φυλάκισεως πρέπει να αντιμετωπίζεται από τα
20 Δικαστήρια με πολλή προσοχή και φειδώ.

20 Έκθεση κοινωνικής έρευνας — Παράλειψη ετοιμασίας και παρουσία-
σης τέτοιας έκθεσης — Δεν δικαιολογούσε επέμβαση του Εφετείου
υπό το φως όλων των περιστάσεων της παρούσας υπόθεσης —
Αρχές που εφαρμόζονται.

25 Την 15ην Μαΐου 1990 ο παραπονούμενος βρήκε τον εφεσείοντα
να κάθεται στο σπίτι του στο χωριό Μουτουλλά και τον κάλεσε να
φύγει σε δύο περιπτώσεις αλλά αυτός αρνήθηκε και άρχισε να
κτυπά τον παραπονούμενο ο οποίος για να προφυλαχθεί ανέβηκε
στην βεράντα του γετονικού καφενείου. Ο εφεσείων τον ακολου-
θησε βρίζοντας και εκφοβίζοντας τον. Το επεισόδιο έληξε με την
παρέμβαση τριάντα ατόμων που μαζεύτηκαν στη σκηνή του επεισο-
δίου.

Ο κατηγορούμενος βαρυνόταν με τρεις προηγούμενες καταδίκες για παρόμοια αδικήματα. Στις 27 Ιουλίου 1988 του επιβλήθηκε εξάμηνη ποινή φυλάκισης με τριετή αναστολή και στις 8 Σεπτεμβρίου 1989 νέα ποινή φυλάκισης για παρόμοιο αδίκημα με τριετή πλέον αναστολή.

5

Το πρωτόδικο Δικαστήριο διάταξε την ενεργοποίηση της προηγούμενης ποινής φυλάκισης των έξη μηνών με βάση τις αρχές της υπόθεσης *Dimitri Parashou Louca v The Police* (1986) 2 C.L.R. 141 και αποφάσισε ότι αυτή θα άρχιζε να τρέχει μετά την έκτιση της ποινής της φυλάκισης των τεσσάρων μηνών που του επέβαλε στην πρώτη κατηγορία.

10

Στην έφεσή του ο εφεσείων ισχυρίσθηκε ότι υπήρξε εσφαλμένη καθοδήγηση του πρωτόδικου Δικαστηρίου ως προς το Νόμο σε αναφορά με την αναγκαιότητα ετοιμασίας και παρουσίας της έκθεσης της κοινωνικής έρευνας και ότι η επιβληθείσα ποινή είναι έκδηλα υπερβολική υπόψη της ενεργοποίησης της προηγούμενης ποινής φυλάκισης.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και αποφάνθηκε ότι:

1) Τα γεγονότα όπως φαίνονται από το πρακτικό αποδεικνύουν ότι παρασχέθηκε η ευκαιρία στον εφεσείοντα να έχει έκθεση κοινωνικής έρευνας αν και αυτό δεν ήταν απαραίτητο υπό τις περιστάσεις κατά το Νόμο και τη Νομολογία.

20

2) Η έκθεση κοινωνικού λειτουργού πρέπει να ζητείται σε υποθέσεις καταδικασθέντων ατόμων νεαρής ηλικίας και όπου υπάρχει πιθανότης επιβολής ποινής φυλάκισης παρόλο που το Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει τέτοια έκθεση και σε περίπτωση που ο κατηγορούμενος είναι άνω των είκοσι-ενός χρόνων.

25

3) Η ποινή φυλάκισης με αναστολή είναι ποινή φυλάκισης για όλους τους σκοπούς. Η αναστολή αναβάλλει την εκτέλεση της ποινής αλλά δεν αλλοιώνει τη φύση της. Σε περίπτωση παράβασης των όρων αναστολής το υπόβαθρο πάνω στο οποίο διατάχθηκε η αναστολή καταρρέει και ο πρωταρχικός λόγος για μη ενεργοποίηση της ποινής της φυλάκισης εξαφανίζεται. Η ενεργοποίηση της προηγούμενης ποινής φυλάκισης των έξη μηνών ήταν ενδεδειγμένη υπό τις περιστάσεις.

30

35

4) Η επέμβαση του Εφετείου δικαιολογείται στις περιπτώσεις που η ποινή είναι εσφαλμένη κατά νόμο ή όπου το Δικαστήριο παρέβλεψε κάποιο ουσιώδες γεγονός ή έλαβε υπόψη κάποιο άσχετο γεγονός και όπου η ποινή είναι έκδηλα υπερβολική ή έκδηλα ανεπαρκής έχοντας υπόψη την σοβαρότητα των γεγονότων και τις προσωπικές συνθήκες του κατηγορουμένου.

40

Η έφεση απορρίπτεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Louka v The Police (1986) 2 C.L.R. 141;

Stevens, 55 Cr. App. R. 154;

R v Keily (Joseph Terence) [1989] 11 Cr. App. R. (S) 273 C.A.;

5 *Stylianou and Others v The Republic, 1961 C.L.R. 265;*

Philippou v The Republic (1983) 2 C.L.R. 245;

Georghiou v The Police (1970) 2 C.L.R. 41;

Michael v The Police (1968) 2 C.L.R. 133.

Έφεση εναντίον Ποινής.

- 10 Έφεση εναντίον της ποινής από τον Γεώργιο Βασιλειάδη ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 23 Απριλίου, 1991 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 24278/90) στην κατηγορία απειλής βιαιοπραγίας κατά παράβαση του άρθρου 91 (γ) του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, στη κατηγορία κοινής επίθεσης κατά παράβαση του 242 του Κώδικα, στη κατηγορία δημόσιας εξύβρισης κατά παράβαση του άρθρου 99 του Κώδικα και
- 15 στην κατηγορία ανησυχίας κατά παράβαση του άρθρου 95 του Κώδικα και καταδικάστηκε από τον Αρέστη, Ε.Δ. σε
- 20 τέσσερεις μήνες φυλάκιση στην πρώτη κατηγορία, τρεις μήνες φυλάκιση στη δεύτερη κατηγορία χωρίς να επιβάλει ποινή στην τρίτη και τέταρτη κατηγορία, οι ποινές να συντρέχουν.

M. Κυπριανού, για τον εφεσείοντα.

- 25 *M. Μαλακτού - Παμπαλλή (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.*

Cur. adv. vult.

- 30 Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π. ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Ο εφεσείων βρέθηκε ένοχος με την ίδια του παραδοχή σε τέσσερεις κατηγορίες. Η πρώτη αφορούσε απειλή

βιαιοπραγίας κατά παράβαση των Άρθρων 91(γ) του Ποινικού Κώδικα, η δεύτερη, κοινή επίθεση κατά παράβαση του Άρθρου 242 του Κώδικα, η τρίτη, δημόσια εξύβριση κατά παράβαση του Άρθρου 99 του Κώδικα και η τέταρτη, ανησυχία κατά παράβαση του Άρθρου 95 του Κώδικα.

5

Στις 15 Μαΐου 1990, ο παραπονούμενος ο οποίος κατοικούσε τότε στο Μουτουλλά και ήταν νυμφευμένος, μετέβηκε στο σπίτι του γύρω στις 4:00 μ.μ. Βρήκε τον εφεσείοντα να κάθεται στην κουζίνα του σπιτιού του με τη σύζυγο του. Ο παραπονούμενος κάλεσε τον εφεσείοντα να φύγει αλλά ο εφεσείοντας δεν το έπραξε. Ο παραπονούμενος βγήκε από το σπίτι του για να καλέσει την Αστυνομία και όταν αυτός επέστρεψε είδε τον εφεσείοντα μέσα στο σπίτι του να τηλεφωνά. Του ζήτησε και πάλιν να φύγει αλλά ο εφεσείοντας τον άρπαξε από τα ενδύματα και άρχισε να απειλεί ότι θα τον σκοτώσει. Στη συνέχεια ο εφεσείων άρχισε να τον κτυπά. Ο παραπονούμενος κατόρθωσε να ξεφύγει, βγήκε στη βεράντα του σπιτιού και κάλεσε βοήθεια, ανέβηκε δε στη βεράντα γειτονικού καφενεείου για να προφυλαχθεί, ο εφεσείων τον ακολούθησε, πάντοτε με βίαιες διαθέσεις, βρίζοντας τον και φωνάζοντας του επίσης, "Εν να σε σκοτώσω, εννά πιω το γαίμα σου, εγώ είμαι 30 χρονών και εν φοούμαι κανένα, εγώ θα σε σκοτώσω μέσα στο χωρκό σου, τζαι τζιήνο που φοάσαι εννά το πάθεις." Το επεισόδιο αυτό αναστάτωσε την περιοχή. Μαζεύτηκαν περί τα 30 πρόσωπα τα οποία επενέβηκαν και έθεσαν τέρμα στο επεισόδιο. Ο εφεσείων μπήκε στο αυτοκίνητο του και εγκατέλειψε την περιοχή.

10

15

20

25

Ο εφεσείων βαρύνετο με τις πιο κάτω προηγούμενες καταδίκες για αδικήματα παρόμοιας φύσεως.

30

"1. 2.4.88 Λευκωσία 24905/87: Επίθεση με πραγματική σωματική βλάβη £200.- πρόστιμο, 2η κατηγορία μέθη και 3η κατηγορία ανησυχία £200.- εγγύηση για δύο χρόνια και £9.- έξοδα.

2. 27.7.88 Λευκωσία 2840/88: Επίθεση με πραγματική σωματική βλάβη 6 μήνες φυλάκιση με Ζετή αναστολή

35

και £100.- πρόστιμο, δημόσια εξύβριση £20.- πρόστιμο, απρεπής συμπεριφορά £15.- πρόστιμο και £5.- έξοδα.

5 3. 8.9.89 Λεμεσός 7473/89: Επίθεση προκαλούσα πραγματική σωματική βλάβη 3 μήνες φυλάκιση με 3ετή αναστολή και £150.- πρόστιμο και £6.- έξοδα."

10 Θα πρέπει να παρατηρήσουμε εδώ ότι πριν λήξει η περίοδος της αναστολής της ποινής που επιβλήθηκε στον εφεσεϊόντα στις 27 Ιουλίου 1988, Δικαστήριο επέβαλε νέα ποινή για παρόμοιο αδίκημα φυλάκισης με τριετή πάλιν αναστολή εκτός της άλλης ποινής προστίμου που του επιβλήθηκε.

15 Θα θέλαμε παρενθετικά να εκφράσουμε εδώ την άποψη πως σε τέτοια περίπτωση αν το αδίκημα δεν ήταν τόσο σοβαρό που να δικαιολογεί ποινή φυλάκισης, η επιβολή ποινής φυλάκισης με αναστολή θα μπορούσε κάλλιστα να είχε αντικατασταθεί με μια δέσμευση με εγγύηση να τηρεί την τάξη επιπρόσθετα προς το πρόστιμο που του επιβλήθηκε. Αν από την άλλη μεριά ήταν αρκετά σοβαρό για να δικαιολογεί ποινή φυλάκισης δεν βλέπουμε το λόγο γιατί η αναστολή εκτέλεσής της. Το θέμα της αναστολής ποινής φυλάκισεως πρέπει να αντιμετωπίζεται από τα Δικαστήρια με 20 πολλή προσοχή και φειδώ.

25 Ο εφεσεϊών ζήτησε επίσης να ληφθεί υπόψη η Ποινική υπόθεση 33686/90 στην οποία παραδέχθηκε ενοχή και της οποίας τα γεγονότα είναι τα πιο κάτω:

30 Ο παραπονούμενος που είναι εργάτης του Δήμου Λευκωσίας, στις 8 Αυγούστου 1990 και ώρα 06.30 το πρωί καθόταν μαζί με άλλους συναδέλφους έξω από ένα καφενείο στη λεωφόρο Βύρωνος, συνομιλούσαν μεταξύ τους και γελούσαν. Σε διπλανό τραπέζι από αυτούς καθόταν ο εφεσεϊών ο οποίος, μεγαλοφώνως απ' ότι φαίνεται, έβριζε 35 αδόριστα φωνάζοντας ορισμένες απρεπείς φράσεις. Ο παραπονούμενος κοίταξε προς το μέρος του από περιέργεια όταν τον άκουσε να φωνάζει και να βρίζει, χωρίς να πει οτιδήποτε και συνέχισε να γελά μαζί με τους συναδέλφους του.

Ο εφεσείων τότε σπρώθηκε από την καρέκλα του και αφού πήγε προς το μέρος του παραπονουμένου τον ρώτησε γιατί γελά και χωρίς να πάρει απάντηση από αυτόν πήρε την καρέκλα μαζί με τον παραπονούμενο, την σήκωσε ψηλά και τον κτύπησε κάτω με αποτέλεσμα ο παραπονούμενος να πέσει στο έδαφος και να τραυματιστεί σε διάφορα μέρη του σώματός του. Προκλήθηκε εκδορά της οπίσθιας επιφάνειας του δεξιού αγκώνα, οίδημα της πλαγίας περιοχής πάλιν του δεξιού αγκώνα. Ο εφεσείων μετά από την πράξη του αυτή εγκατέλειψε το μέρος. Ο εφεσείων είναι ηλικίας τριάντα χρόνων παντρεμένος με ένα ανήλικο τέκνο ηλικίας δέκα ετών για το οποίο πληρώνει £70 διατροφή μηνιαίως.

Ο πρωτόδικος Δικαστής, αφού άκουσε τα ελαφρυντικά που ο τότε δικηγόρος του έθεσε εν εκτάσει ενώπιόν του, επέβαλε στον εφεσείοντα τέσσερεις μήνες φυλάκιση στην πρώτη κατηγορία, τρεις μήνες φυλάκιση στη δεύτερη κατηγορία, δεν επέβαλε ποινή στην τρίτη κατηγορία γιατί με τα γεγονότα, όπως είπε που εξέθεσε η κατηγορούσα αρχή δεν στοιχειοθετείτο το αδίκημα, όπως επίσης δεν επέβαλε ποινή στην τέταρτη κατηγορία ενόψη των ποινών που επιβλήθηκαν στις άλλες κατηγορίες. Διέταξε δε οι ποινές να συντρέχουν.

Το Δικαστήριο τότε εξέτασε το θέμα κατά πόσο θα έπρεπε να διατάξει την ενεργοποίηση της ποινής φυλάκισης την οποία το Δικαστήριο επέβαλε στον εφεσείοντα παλαιότερα. Καθοδογήθηκε στο θέμα αυτό από τις αρχές που εκτίθενται στην υπόθεση *Dimitri Parashou Louka v. The Police* (1986)2 C.L.R. 141 και ειδικά στα αποσπάσματα που βρίσκονται στις σελ. 147-148 τα οποία είχε την επιμέλεια αφού παράθεσε το αρχικό αγγλικό κείμενο να παραθέσει σε δική του ελεύθερη μετάφραση την οποία και κρίνουμε χρήσιμο να επαναλάβουμε εδώ και εμείς.

"Το άρθρο 4, εδάφιο 1 του Νόμου 95/72 που αντανάκλα την πολιτική του Νόμου σε σχέση με τις συνέπειες παράβασης των όρων της αναστολής θεωρεί την ενεργοποίηση σαν τον κανόνα και την υιοθέτηση των υπαλ-

5 λακτικών μέτρων σαν την εξαίρεση. Αυτό έχει επίσης αποφασιστεί σαν το αποτέλεσμα της ανάλογης Αγγλικής Νομοθεσίας όπως φαίνεται από την απόφαση στην *Peter Stevens* (55 Cr.App.R. 154). Στην *Stevens* το Δικαστήριο τόνισε 'όταν σε ένα άνθρωπο επιβάλλεται ποινή φυλάκισης με αναστολή του λέγεται ότι αν διαπράξει οποιοδήποτε άλλο αδίκημα κατά κανόνα θα του επιβληθεί η διάρκεια της ποινής φυλάκισης με αναστολή.'

10 Είναι σχετικό να υπενθυμίσουμε ότι ποινή φυλάκισης με αναστολή είναι ποινή φυλάκισης για όλους τους σκοπούς. Η αναστολή απλά αναβάλλει την εκτέλεση της ποινής. Δεν αλλοιώνει το χαρακτήρα της φύσης της. Δεν είναι κατά οποιοδήποτε τρόπο υπαλλακτική της κηδεμονίας ή της απόλυσης του κατηγορουμένου με εγγύηση με ή χωρίς εγγυητές ούτε πρέπει η περίοδος της
15 φυλάκισης να είναι μακρύτερη εξ αιτίας της αναστολής. Όταν γίνει παράβαση των όρων της αναστολής το πρωταρχικό ζήτημα που πρέπει να μελετηθεί είναι κατά πόσο η παράβαση είναι για οποιοδήποτε λόγο δικαιολογημένη ή η βαρύτητα της μειωμένη εξ αιτίας οποιωνδήποτε ελαφρυντικών περιστάσεων.

20 Το Δικαστήριο δεν θα εξετάσει εκ νέου την ορθότητα της ποινής φυλάκισης. Στην απουσία κατάλληλων περιστάσεων που μειώνουν τη βαρύτητα της παράβασης των όρων της αναστολής ενεργοποίηση πρέπει, σαν κανόνας, να διατάσσεται.

30 Η αναστολή εξαρτάται αποκλειστικά από τους όρους που καθορίζονται στο διάταγμα και όχι από τη διάρκεια της φυλάκισης ή οποιαδήποτε επανεξέταση της επιβληθείσας ποινής. Όπου οι όροι της αναστολής παραβαίνονται το υπόβαθρο πάνω στο οποίο διατάχθηκε η αναστολή καταρρέει και ο πρωταρχικός λόγος για να μην ενεργοποιηθεί η ποινή φυλάκισης εξαφανίζεται. Και ο κατηγορούμενος δεν μπορεί να παραπονηθεί
35 διότι παραβαίνοντας τους όρους υπό τους οποίους η φυλάκιση αναστάληκε, υπολογισμένα να ριψοκινδυνεύει την ελευθερία του την οποία στερείται εξ αιτίας της

δικής του εσκεμμένης πράξης."

Ο πρώτος λόγος εφέσεως είναι ότι ο πρωτόδικος Δικαστής εσφαλμένα καθοδήγησε τον εαυτό του ως προς το Νόμο σε αναφορά με την αναγκαιότητα ετοιμασίας και παρουσίας εκθέσεως κοινωνικής έρευνας. Τα σχετικά με τον πιο πάνω λόγο γεγονότα, όπως φαίνονται από το πρακτικό είναι τα ακόλουθα:-

5

Ο εφεσείων εμφανίστηκε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 18 Δεκεμβρίου 1990 και δεν παραδέχθηκε ενοχή. Αναβλήθηκε η υπόθεση για ακρόαση στις 15 Μαρτίου 1991 όταν με άδεια του Δικαστηρίου άλλαξε την απάντησή του στις κατηγορίες στις οποίες και παραδέχθηκε ενοχή σ' όλες. Ζητήθηκε στο στάδιο εκείνο αναβολή από μέρους του εφεσείοντα για να διαπιστωθεί η ύπαρξη της δεύτερης υπόθεσης που ζήτησε τελικά να ληφθεί υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής.

10

15

Στις 2 Απριλίου 1991 ζητήθηκε πάλιν αναβολή για δύο λόγους, πρώτο γιατί ο τότε δικηγόρος του εφεσείοντα δεν ήταν έτοιμος και δεύτερο γιατί ήθελε να ζητήσει από το Γραφείο Ευημερίας την ετοιμασία έκθεσης κοινωνικής έρευνας. Ο πρωτόδικος Δικαστής παρατήρησε τότε ότι θα έπρεπε να το είχε ζητήσει σε προηγούμενη φορά αν ήθελε έκθεση του Γραφείου Ευημερίας μια και η προετοιμασία τέτοιας έκθεσης παίρνει ένα μήνα και περισσότερο και έθεσε στο συνήγορο το ερώτημα. "Ε. Έχετε λόγο να θέλετε έκθεση, ούτε ανήλικος είναι ούτε εκ πρώτης όψης είναι πολύ σοβαρή κατηγορία, υπάρχει οτιδήποτε το οποίο δεν θα θέσετε εσείς ενώπιον του Δικαστηρίου;" Ο δικηγόρος του εφεσείοντα απάντησε ότι θα έθετε όλα τα στοιχεία ενώπιον του Δικαστηρίου αλλά υπήρχαν και πολλές προσωπικές συνθήκες του κατηγορουμένου που συνηγορούσαν για την ετοιμασία τέτοιας έκθεσης. Τελικά η υπόθεση αναβλήθηκε για γεγονότα και ποινή στις 22 Απριλίου 1991 όταν ο δικηγόρος του εφεσείοντα δήλωσε ότι ήτο έτοιμος για να ακουστεί η υπόθεση του, το θέμα της έκθεσης δεν ηγέρθη τη φορά αυτή.

20

25

30

35

Είναι φανερό από τα πιο πάνω ότι παρασχέθηκε η ευκαιρία στον εφεσείοντα, χωρίς τούτο να ήταν κάτω από τις περιστάσεις της υπόθεσης αυτής κατά το νόμο και τη νομολογία απαραίτητο, να έχει τέτοια έκθεση. Από την
 5 άλλη μεριά τα σχόλια του Δικαστή ως προς την αναγκαιότητα της ή μη δεν αλλοιώνουν τη νομική κατάσταση, αντίθετα δείχνουν ότι η όλη υπόθεση δεν συνιστούσε κατά την κρίση του τις εξαιρετικές εκείνες περιπτώσεις στις οποίες για ειδικούς λόγους μπορεί ένα Δικαστήριο να ζητήσει έκθεση κοινωνικής έρευνας για κατηγορούμενο πέραν των
 10 εικοσι-ενός χρόνων. Το δε σχόλιο του πρωτόδικου Δικαστή ότι δεν επρόκειτο περί σοβαρής υπόθεσης δεν αλλοιώνει την κατάσταση γιατί δεν προκάλεσε οποιαδήποτε ενέργεια από μέρους του εφεσείοντα, η οποία του εδυσχέραινε τη θέση, όπως φαίνεται από τα γεγονότα που έχουν εκτεθεί πιο πάνω.

Η αρχή που υπάρχει στην υπόθεση *R. v. Keily* (Joseph Terence) [1989] 11 Cr.App.R. (S) 273 C.A., διαφοροποιείται διότι ο εφεσείων στην παρούσα υπόθεση είχε ήδη πα
 20 ραδεχθεί τις κατηγορίες, εξέθεσε δε μέσω του δικηγόρου του κάθε τι που μπορούσε να λεχθεί υπέρ του ως ελαφρυντικό, και είχε ήδη την ευκαιρία να ζητήσει την ετοιμασία κοινωνικής έρευνας αν πίστευε ότι μπορούσε να τον βοηθήσει. Ενώ στην πιο πάνω υπόθεση ετίθετο το θέμα ότι πριν να κατηγορηθεί ο εφεσείων ένας άλλος Δικαστής, όχι εκείνος που τελικά εξεδίκασε την υπόθεση, υπέδειξε ότι σε περίπτωση παραδοχής ο εφεσείων δεν θα τιμωρείτο με
 25 στερητική της ελευθερίας του ποινής.

Εν πάση περιπτώση η παράλειψη ετοιμασίας και πα
 30 ρουσίας τέτοιας έκθεσης δεν δικαιολογεί οποιαδήποτε επέμβαση του Δικαστηρίου τούτου στην επιβληθείσα ποινή, βλέποντας την υπόθεση στην ολότητά της.

Όπως καθορίστηκε στην υπόθεση *Stylianou and Others v. The Republic*, 1961 C.L.R. 265, έκθεση κοινωνικού λειτουργού πρέπει να ζητείται σε περιπτώσεις που ο καταδικασθείς είναι νεαρός ηλικίας και υπάρχει σκέψη επιβολής
 35 ποινής φυλάκισης και ότι εκεί που δεν έχει ένσταση ο κα-

τηγορούμενος ή είναι κάτω από εικοσι-ενός χρόνων μια τέτοια έκθεση είναι χρήσιμη, παρόλο που τα Δικαστήρια μπορεί να ζητήσουν έκθεση κοινωνικού λειτουργού και σε περιπτώσεις που ο κατηγορούμενος είναι πάνω από εικοσι-ενός χρόνων. (Βλέπε επίσης *Kyriacos Philippou ν. The Republic* (1983)2 C.L.R. 245, *Michael Georghiou ν. The Police* (1970)2 C.L.R. 41, *Andreas Louca Michael ν. The Police* (1968)2 C.L.R. 133.) 5

Το βάρος βέβαια της αγορεύσεως του ευπαίδευτου συνήγορου του εφεσείοντα στράφηκε στο λόγο ότι η ποινή που του επιβλήθηκε ήτο έκδηλα υπερβολική ενόψη μάλιστα της ενεργοποίησης της προηγούμενης ποινής φυλάκισης που επιβλήθηκε στον εφεσείοντα και των γεγονότων ότι αυτή θα άρχιζε να τρέχει άμα εξέτιε την ποινή των τεσσάρων μηνών φυλάκισης που του επέβαλε για την πρώτη κατηγορία. 10 15

Οι αρχές που διέπουν την επέμβαση του Δικαστηρίου τούτου έχουν καθιερωθεί από τη νομολογία μας και μπορεί να συνοψισθούν στις περιπτώσεις που η ποινή είναι εσφαλμένη κατά νόμο ή το Δικαστήριο παρέβλεψε κάποιο ουσιώδες γεγονός ή έλαβε υπόψη ένα άσχετο γεγονός και όπου η ποινή είναι έκδηλα υπερβολική ή έκδηλα ανεπαρκής έχοντας υπόψη τη σοβαρότητα των γεγονότων της υπόθεσης και τις προσωπικές συνθήκες του κατηγορουμένου. 20 25

Στην περίπτωση που εξετάσαμε δεν έχουμε πεισθεί ότι στην έφεση αυτή υπήρξε οποιοσδήποτε από τους πιο πάνω λόγους που να δικαιολογεί την επέμβαση του Δικαστηρίου. Η ενεργοποίηση της προηγούμενης ποινής των έξι μηνών ήτο ασφαλώς μια ενδεδειγμένη ενέργεια μια και δόθηκε στον εφεσείοντα δύο φορές η ευκαιρία να αποφύγει τη φυλάκιση για παρόμοια αδικήματα. Είναι λυπηρό γιατί όπως φαίνεται η φυσική ευρωστία του εφεσείοντα του δημιούργησε το αίσθημα της αλόγιστης και προκλητικής χρήσης της σέ βάρος άλλων οι οποίοι δεν διαθέτουν παρόμοια ευρωστία. 30 35

Ας ελπίσουμε πως με την έκτιση της ποινής που του επιβλήθηκε ο εφεσείων θα αντιληφθεί ότι οι παλληκαρισμοί δεν εξυπηρετούν κανένα λογικό σκοπό και ότι ο νόμος οπωσδήποτε δεν τους δέχεται.

- 5 Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται.

Έφεση απορρίπτεται.